

ÚJ CIMBORA

KÉPES GYERMEK LAP

ANYÁK NAPJÁRA.

Kis szívem kertjében
Ma virágot leltem,
Égő piros rózsza
Nyílt ki e kis kertben.

Elhoztam szívemnek
Szép piros virágát,
Kérem jó anyámra
Az Isten áldását.

1935. MÁJUS

1.

III. ÉVFOLYAM

12. szám

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.

APRÓSÁGOK TARKASÁGOK

Toborzó.

Felhívjuk kis cimboráink újból figyelmeteket a toborzóra. A toborzó, vagyis az előfizetőgyűjtés nagyon fontos része az Új Cimborá munkájának. Annál erősebb a lap, minél több kis cimborá járattja az újságot. Igyekezettek azért megnyerni barátaitokat és ismerőseiteket az Új Cimborának. Az ügyes toborzóknak jutalmat küldünk. Legutóbb a következők toborozták a következőket:

Frank Mici I. g. o. t. Szalma Ily I. g. o. t.-t Arad.

Borbáth Sándor II. g. o. t. Fried Laci III. el. o. t.-t Satumare.

Mael Ferenc: Aranyegyszeregy.

Háromszor tíz éppen harminc,
Az egészség legdrágább kincs,

Négyzsernégy az tizenhat,
Ne piszkáld az orrodát.

Négyszeröt az huszat tesz ki,
Tüzzel ne játsz Pista, Eszti.

Kertészkedjünk...

Báránkyka latinul: *Portula*. A napsütötte helyeket szereti. Ezt a kis virágot, amely a földön szétfut, s virágaival, mint egy gyönyörű szőnyeg borít be útat, útfelet, a fiúk is nagyon szeretik. Igénytelen, hálás kis virág. Piros, lila, sárga, fehér, rózsaszín virágai csészealakúak. Vetési ideje: április és május. Magva: mákszemnyi, puskaporfényű szürkésfekete. Ahol elhull, a következő évben kikel, vetés nélkül is. Különben egynyári.

Pillangóvirág latinul: *Cosmea*. Méter-másfél-méterre növekvő bokros virág. Vetendő: március és áprilisban szabadba, egyenesen a helyére. Magva: Hosszú, szálkás, túlevélszerű. Egynyári.

Találós kérdés.

Erdőben-berdőben fekete picit jaj! jaj! jaj!
Mi az?
(SIAQ.L)

Névnepokról.

Május első vasárnapját az egész világon az édesanyáknak szentelik. El ne feledkezzetek kis cimborák erről a napról. Tanuljatok szép köszöntő verset — találtok a mostani és a régebbi számok között is — s azzal köszöntsetek édesanyát.

Május hónapban a következő névnapok fordulnak elő: 2. Zsigmond. 3. Irma. 8. Gizella. 9. Gergely. 15. Zsófia. 22. Julia. 23. Dezső. 24. Eszter. 26. Fülöp. 30. Nándor. 31. Petronella.

Bélyeggyűjtés.

A bélyeggyűjtés olyan foglalatostkodás, amely sokszor csak evék mulásával mutat fel eredményt. Vagyis kitartással, türelemmel hosszú évekig kell valakinek gyűjtögetni, rakosgatni a bélyegeit, míg azt mondhatja magáról, hogy no most már az én gyűjteményem is er valamit és hogy vannak benne értékes darabok is. A gyermek és ifjúkoron át sokszor a komoly érett férfikorig elkiséri a gyűjtőt a bélyeggyűjtés szenvedélye.

Lehet azonban nem csak bélyeget gyűjteni, de például régi pénzeket is, amelyeknek muzeális értékük van. Napjainkban is gyakran megesik, hogy kertben, vagy mezőn ásás és szántás közben régi pénzek fordulnak ki a friss földből. Ezeket össze kell gyűjteni. Különben Erdély földje már félméter mélységben tele van értékes hun, avarkori s még későbbi leletekkel. Ha netán ilyen régi, ócska dolgokhoz juttok, nehogy eldobjátok. Tanítótok, vagy más ismerőstök által juttassátok a múzeumba.

Oroszlánszívű Richard angol király keresztadhjárata alkalmával történt, hogy néhány kísézőjével együtt a pogányok körülvették őt. Kisézői már mind elhullottak egy szolgája kivételével. A király már meg akarta magát adni, mikor szolgája elkiáltja magát:

„En vagyok a király.”

A pogányok a királyt rögtön eleresztették s a szolgára vetették magukat. Őt elfogva a szultán elé vitték, ahol kiderült a csel. Szaladin szultán büntetés helyett szabadsággal jutalmazta meg a királyához hű szolgát.

I. Ferenc király egy délután kamarása kíséretében Badenben sétált. Egy kis utcából váratlanul gázmenet közeledett. A koporsó előtt haladt a pap és sekrestyés, mögötte senki. A császár megszólalt:

„Sajnálatra méltó ember, senkije sincs, aki utolsó útjára kísérné.”

Levette kalapját és hajadonfővel kíséerte a koporsót. Nem kérdezte meg a halott nevét sem.

Köszöntelek, jó anyácska!

Anyák napjára írta: Földes Zoltán.

Zeng az ágon kis madár,
Visszhangozza a határ.
Azt dalolja
A madárka:
„Élj sokáig,
Jó anyácska!“

Illatozik a virág,
Dúsan ontja illatát.
Szólt a szegfű,
Kért a rózsza:
„Jó anyusnak
Szedj csokörbát!“

El is hoztam... im, fogadd
Illatozó csokromat;
Virágokkal
Kis szívemet,
Azt is, azt is
Hozom neked.

FÖLDES ZOLTÁN

Édesanyám.

A válla hajlott, hisz 77 év terhe nyomja már. A haja hófehér és csak az arca hasonlít még a régihez. A szemei, milyenek is Istenem? Én csak azt a szeretett látom bennük, amellyel minket szokott nézni.

Az egész élete mindig a mienk volt. A maga számára soha sem volt ideje és most is a régi fürgeséggel tesz-vesz körülöttünk. Pedig már oly kevesen maradtunk azok közül, akiket szeretett. — Nyolc koporsót kísért ki, nyolccal maradtunk kevesebben és aztán elment édesapánk is...

Csak ő maradt nekünk, akit szerethetünk, de most is Ő az, aki több szeretetet ad, mint amennyit tőlünk kap.

Édes anyám! Örangyalunk voltál és most is minden gondolatod a miénk. Milyen csodálatos a szived, hogy egyformán jut benne hely mindannyiunk számára.

Édes anyám! Ha tudnád milyen jól esik most is, mikor beteg vagyok és a homlokomra teszed drága jószágos kezdet. Ilyenkor úgy érzem, hogy már is jobban vagyok. Már gyermek koromban is jobban bíztam benned, mint abban a sok orvos-ságban, amit szednem kellett.

Milyen is az én édes anyám? Én nem tudom elmondani, csak azt tudom, hogy nekem a legdrágább!

Mit kívánhatnék neki most az anyák nevénapján? A szívem tele van jó kívánságokkal, de nem tudom elmondani neki.

Nem tudom megköszönni azt a sok, tenger-

nyi jószágát, amivel eddig elhalmozott, hanem csak egy sóhajtást küldök hozzá.

— Maradj még sokáig, nagyon sokáig velünk édes anyám!

Ma elmentünk hozzá mindannyian, akik szeretjük, gyermekek-unokák. Meg akartuk lepni és csendesen lopózkodtunk az ajtajáig.

Ott ült a karos székében. A nap megcsillant hófehér haján és imádkozott...

Nem mertük megzavarni az áhítatát. Csak néztük, néztük hosszú percekig és amikor később egymásra néztünk, könnyes volt a szemünk. A kis unoka halkán suttozta: „Imádkozik a nagy-mama.“

— Imádkozik, — mondtam magamban én is és soha oly szépnek nem láttam az édes anyámat, mint akkor. Akár meddig élek, mindig elkísér ennek a percnek a szépsége.

De talán megérezte, hogy nézi valaki? Egyszer csak felrezzent és ránk nézett. Ránk nézett és az arcán felragyogott drága, jószágos mosolygása, mintha mondta volna: „Épen most is rátok gondoltam.“

Levette a szemüvegét és lassan összecsucskta imakönyvét, de a könyv magától szétnyílt később és én megnéztem, hogy mit imádkozott a drága: „Az anya imája gyermekeiért“ ezen az oldalon nyílt szét a könyv.

Hát most is, mint mindig értünk imádkoztál?

Oh maradj is velünk még sokáig édes drága

anyánk... P. Darvas Zsuzsánna.

Áldott emlékek.

Írta: Gyallay Domokos.

Jóérzésű ember kegyelettel őrzi meg szülői, elődei emlékét, akik az ő javáért dolgoztak.

Művelt, jóra való nemzet hálával adózik hőseinek, akik szabadságát védelmezték, boldogulását, fölvirulását önfeláldozással munkálták.

A magyar nemzet az idén egyik legnagyobb szabadsághősének, legönzettelenebb, legneme-

Rákóczi Ferenc.

sebb fiának: második Rákóczi Ferencnek emlékezetét újította föl.

Az ünneplést az tette időszerűvé, hogy II. Rákóczi Ferenc fejedelem kétszáz évvel ezelőtt, 1735 április 8.-án halt meg.

II. Rákóczi Ferenc atyai ágon kiváló ősöknek, Erdély legjelesebb fejedelmeinek volt ivadéka. De édesanyja is olyan nevet viselt, amelyet hősök, vértanúk, költők tettek fényessé. A Zrinyi-családnak volt leánya: Zrinyi Ilonának hívták. Férje korai halála után ő nevelte gyermekeit mindaddig, amíg Juliát és Ferencet a német császár miniszterei elszakították tőle s Csehország egyik kolostorába vitték, hogy ott német lelket öntsenek beléjük.

Ennek a nagy csapásnak, amelyet az édes anyára mértek, nevezetes előzményei voltak. Zrinyi Ilona első férjének, Rákóczinak halála után Thököly Imréhez ment feleségül. Thököly Imre feleségének buzdítására csakhamar fegyvert fogott a császár ellen elnyomott magyar nemzetének szabadságáért. A harcban Zrinyi Ilona is részt vett: három évig védelmezte páratlan hősiességgel Munkács várát.

Thököly szabadságharca sok küzdelem

után elbukott a túlerővel szemben. Thököly a török szövetségese volt, ám, amikor küzdelme nem sikerült, a bosszus szultán rabláncot léte-tett rája és Törökországba hurcoltatta.

Zrinyi Ilona férje bukása után is hősiiesen védelmezte Munkács várát s csak akkor hódolt meg, amikor árulók lehetetlenné tették a további védekezést. Zrinyi Ilonát fogolyként vitték Bécsbe két gyermekével. Itt mérték rá a rettenetes csapást: gyermekeit elragadták tőle. Az volt a cél, hogy ne csak testileg szakítsák el a zsengekorú gyermekeket, hanem lelkileg is.

Németet akartak nevelni a kis Ferencből, meg akarták vele gyűlöltetni nemzetét, el akarták vele feledtetni anyanyelvét, szülőinek, őseinek dicső hagyományait.

Zrinyi Ilona ismerte a hatalom gonosz szándékait s szívbeli nagy aggodalommal búcsúzott el tizesztendős fiától:

— Lelkem édes fiam, ha tőlem el is szakítanak, veled marad az árvák Istene! — mondotta. — Soha el ne feledd, hogy téged Rákóczi Ferencnek hívnak!

Az osztrák barátok, akiknek gondviselése alá került a kis magyar herceg, nyájasan bán- tak vele. De arra törekedtek, hogy teljesen kitöröljék lelkéből a multak emlékeit. Már azt hitték, hogy szándékuk rendre beteljesedik, de be kellett látniok, hogy az ifjú szívében nem aludt ki a tűz. Rákóczi ugyanis egyszer a tér- képen meglátta Munkács várát, amelynek vé-

A kassai székesegyház, ahol Rákóczi hamvai pihennek.

delmében ő is résztvett hőslelkű anyja oldalán. Nagy zokogás fogta el. A jámbor oktató barát kérdésére, hogy miért sír, azt felelte:

— Lehetetlen olyan hamar feledni!...

De később sem tudott feledni, amikor már felserdült és óriási birtokainak átvétele végett hazatért.

Rettenetes állapotban volt akkor a magyar nép. És Rákóczi Ferenc meghallotta népének jajkiáltásait.

A gyanakvó osztrákok fogságba ejtették, hogy megakadályozzák fegyverfogását, de ő feleségének és egy német kapitánynak a segítségével megszökött a fogságból és Lengyelországba menekült. Innen jött el 1703 tavaszán, hogy kitűzze a szabadságharc lobogóját. Majd-

nem tíz évig tartott ez a harc. Rákóczi katonái, a kurucok, sok dicső csatát vívtak a labancokkal, a császár katonáival, a történelem nagy-szerű eseményeket jegyzett föl erről a korról.

Mikor a szabadságharcot már nem lehetett tovább folytatni, Rákóczi itt hagyla mérhetetlen birtokait s külföldre bujdosott, hogy ott folytassa tovább a küzdelmet nemzetéért.

A halál is idegen földön érte utól. Törökország egy kis városában, Rodostóban halt meg 1735 április 8-án. Nemzete 1906-ban haza hozatta hamvait. II. Rákóczi Ferenc most ott pihen a gyönyörű kassai templom sírboltjában.

Az emlékezés szárnyán oda száll most nemzetének hálás kegyelele!

Kis színdarab anyák napjára.

Irta: Pap Irén.

SZEMÉLYEK:

Édesanya, kislány, tündérek, dada, eprésző leány, tündérkirálynő, ugri-bugri bohóc.

(Ha fiuk játsszák, akkor Tündérkirályné helyett Tündérkirályt, tündérek helyett törpéket, kislány helyett kislányt, eprésző leány helyett fávágó fiút lehet szerepeltetni.)

KIS MESEMONDÓ (függöny elé áll, mesélő hangon kezdi): Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény asszony és volt annak egy kis leánya. Bement egyszer ez a kis leány a városba. Mit látott ott, mit nem, nem tudom, csak hogy mikor hazajött, odaállt az édesanyja elé:

— Édesanyám, csináltasson nekem fehér selyemruhát, ezüstszállal himezve, aranygyöngyvel kirakva!

Az édesanyja nagyot nézett:

— Dehát édes kislányom, tudod te, hogy szegény vagyok, hogy jut ilyesmi eszedbe?

Erre a kislány elkezdett sírni, toporzékolni, hogy ő milyen szerencsétlen, el is megy ő másik anyát keresni. Eppen ebben a pereben ment arra aranyos hintóban a tündérkirályné. Meghallotta az éktelen sirás-rívást, a szemöldökét összehúzta haragosan, fölemelte a varázsvesszejét s hát abban a szempillantásban ott ült a kislány a királyné hintójában és a hintó elrobogott vele.

A szegény asszony ott maradt egyedül. És sírt-rít keservesen a kislánya után, mert akármilyen rossz volt is, ő mégis csak szerette... El is indult, hegyeken, völgyeken, folyókon, tengereken át, hogy megkeresse, szívére ölelje az ő egyetlen kislányát...

(A gyermek itt behúzódik a függöny mögé, a függöny fölemelkedik és látható lesz a szín. A szín lehetőleg ragyogó, szép, tündéri, virágos, pálmás. Aranyos kis széken ott ül a Kislány, díszes, mesés-szerű ruhában, körülötte szebbnél-szebb babák, játékok. Nagyon szomorú. Mellette áll a Dada, öreges asszony, bő, redős, egyszerű ruhában.)

DADA (fölemel egy csillogó ruhácskát): Nézd aranyom, ezt a gyönyörűséget küldte neked a királyné!

KISLÁNY (közönyösen rápillant): Szép!

DADA: Dehát ennek sem örülsz? Nem mosolyogsz?

KISLÁNY: Ó, dada, én nem tudok mosolyogni! Én nem tudok örülni!

DADA: Dehát miért? Mid hiányzik? Van pompás ruhád, válogathatsz az ételekben, a játékokban...

KISLÁNY: Dada, szeretsz te engem?

DIADA (édeskésen): Ó, hogyné, kis szentem! A felséges királyné azt parancsolta, hogy viseljem gondodat, meg hogy szeressélek, én meg tudom, hogyan kell engedelmeskedni!

KISLÁNY: Csókolj meg hát akkor, dadus!... Olyan régen nem csókol meg engem senki!

DADA: Ha csak az kell, lelkem... (Hidegen megcsókolja.)

KISLÁNY: Ó, nem így!... (Elgondolkozva): Valamikor, régen... úgy tetszik nekem... egy pike házban laktam... erdő szélén... ott volt valaki, aki úgy tudott ölelni, csókolni, ahogy én szeretném...

DADA: Ki volt az? Nem tudod a nevét? A felséges királyné megkeresteti, idehozatja, ha kívánod!

KISLÁNY: Nem tudom a nevét... elfelejtetem... Valami olyan édes neve volt, mint a eukor-nak a szánkban... még annál is édesebb... (*Fájdalmasan*): De nem tudom azóta kimondani!

DADA: Szép volt, gazdag volt?

KISLÁNY: Szegény volt és mindenki szebb volt nála, én mégis mindig azt az arcot látom álmomban... Olyan, mint az égbolt nyáron és mintha sütné a nap, ha rám néz. És én nem tudok hozzá szólni! Nem tudok sirni sem.

DADA: Verd ki a fejedből, sziveeském! Itt minden megvan. A királyné minden kívánságot teljesíti.

KISLÁNY (*felugrik*): Elvette tőlem azt a szót, azt az édesizű szót és én nem tudom hívni a nap-sugaras arcú asszonyt... Azt mondta, az lesz az ára a gazdagságnak, hogy elfelejtek egy szót. Ó, és éppen azt a szót! Azóta nem tudok nevetni és nem tudok sirni sem, akárhogy fáj a szívem... (*Kitárja a karját*): Ó, adjátok vissza nekem azt a szót!

TÜNDÉREK (*belibbennek*).

I. TÜNDÉR: Ohó, kislány! Tündérországhban nem szabad szomorkodni.

II. TÜNDÉR: Gyere közénk játszani!

DADA (*el*).

III. TÜNDÉR: Vagy éhes vagy talán? (*Kis tálcán aranyos, ezüstös diót, csokoládét kínál neki.*)

KISLÁNY: Kenyeret kérek!

TÜNDÉREK (*csodálkozva*): Kenyeret? Mi az?

IV. TÜNDÉR: Soha hírét sem hallottuk! Jó?

KISLÁNY: Nagy, kerek, barnahéjú... A bel-sejében is barnás... Nagy késsel karéjt szegnek belőle... aztán felénk nyújtja egy sugaras arcú asszony... Amig nyújtja, mosolyog. Olyat adjatok nekem!

V. TÜNDÉR: Sajnálom, leánya, nálunk nincs olyan. Gyere hát játszani, ha ezekből nem eszel!

TÜNDÉREK (*körbeállanak és énekszóra lejtene-k*).

Tündérországhban ime mindenki örül,
Fény és boldogság vesz itt mindenkit körül.
Miénk itt a szépség és miénk itt a dal
Ajunkon mindig eseng az ujjongó kacaj!

(*Enek végén kacagva gyorsan forogni kezdenek a Kislány körül. Enek dallama: „Túl az Operencián.”*)

KISLÁNY (*komolyan, mozdulatlanul áll köztük*): Kérlek, hagyjátok abba!

I. TÜNDÉR: Ezen se vidulsz fel? Jöjjön hát Ugri-Bugri!

UGRI-BUGRI (*pirosruhás, hegyes sapkás, csörgős bohóc. Hajlong, minden szava, mozdulata mókás*).

Tetszik is tán, kérem, tudni?

En vagyok az Ugri-Bugri!

TÜNDÉREK (*nevetnek*).

II. TÜNDÉR: Tudjuk, tudjuk, lássuk most a tudományod!

UGRI-BUGRI: A tudományom? az aztán mesés!

Ha nyomában nem esendül nevetés,
Ne legyen Ugri-Bugri a nevem...
S legyen disznóláb mind a két kezem!

(*Cigánykereket hány, bukfencet vet, kézen áll, stb.*)

TÜNDÉREK (*kacagnak*).

KISLÁNY (*komolyan nézi*): Kérlek, hadd abba!

UGRI-BUGRI (*tréfás kétségbeeséssel*):

A tudományom esődöt mondott; ó jaj?

Ugyan hogy illik ajkamon a sóhaj?

(*Keserveset sóhajt, aztán ki-cigánykerekezik.*)

TÜNDÉREK (*kacagva utána futnak*).

KISLÁNY (*egyedül*): Oh, hogy únom már ezt a sok nevetést! Ezt a sok csillogó ruhát! Oda szeretnék menni a kis erdei házba, felvenni a szegényes ruhát és kenyeret enni! Oh, csak még egyszer odakerülhetnék!

DADA (*hangja kívülről*): Felséges Urnöm, akármit csinálok vele, nem tud örülni! nem tud nevetni!

TÜNDÉRKIRALYNE (*kis koronával, fényes ruhában, belép*).

TÜNDÉREK (*hajlongva, bókolva kísérik*).

KISLÁNY (*elője fut, leborul előtte és átka-rolja a térdét*): Felséges Királyné, én olyan szerencsétlen vagyok!

TÜNDÉRKIRALYNE: Ezt már hallottam tőled egyszer! Ott, messze, az erdei házban mondtad valakinek, amiért nem tudott neked aranyos-ezüstös ruhát venni! Most rajtad van!

KISLÁNY: Bár ne volna rajtam! Felséges Királyném, add vissza a régi örömöm!...

TÜNDÉRKIRALYNE (*főlemeli*): Nem tudom, mi hiányzik az örömhöz, a boldogsághoz?! Minden megvan, amire vágytál!

KISLÁNY: Egy kedves szempár hiányzik és két melegen ölelő kar... Valaki hiányzik, akinek olyan jól esnék a szívére hajtani a fejem... Felséges királyné, add vissza azt, aki hiányzik nekem!

TÜNDÉRKIRALYNE: Nem értem, miről beszélsz! Te ezért a ragyogásért, ami körülvesz, csak egy szót adtál esérébe...

KISLÁNY: Oh jaj, de ép az az egy szó hiányzik nekem. Azt az édes szót szeretném újra kimondani! Elkiáltanám, hátha megértené, hátha meghallaná, akit hívok!

TÜNDÉRKIRALYNE: Igen? Hát te így akarsz alkudni? Megtartani a gazdagságot és visszakapni az árát is?!

KISLÁNY: De nekem nem kell a gazdagság! Vegyétek vissza és adjátok rám a régi kis ruhám, adjátok vissza a régi boldogságom, a régi örömöm!

I., II. TUNDER (kézenfogják és kivezetik a Kislányt).

TÖBBI TUNDER (gyorsan eltüntetnek minden játékot).

TÜNDEKIRALYNE (Dadához): Most már jó uton halad. Azt hiszem, munkánk a vége felé közeledik. Maradj itt kívül, őrizd a bejáratot és rád bízom a többit. (El.)

DADA (mélyen meghajlik, azután a szín bal szélére húzódik).

KISLÁNY (visszajön, mezítláb, szegényes ruháskában, vállán kis batyuval): Most már nem bánom, akármilyen leszek, elindulok... Elmegyek innen... megkeresem a kis házat, ha a világ végén van is...

EPRÉSZŐ KISLÁNY (kis kisárkával, szegényes ruhában jön. Énekel).

Édesanyám is volt nékem,
Keservesen nevelt engem...
Éjszaka font, nappal mosott,
Jaj, de keservesen tartott!

KISLÁNY (feléje rohan): Mit énekelsz? Oh, mondd tovább!

EPRÉSZŐ LEÁNY (ijedten körülnéz): Jaj, hová tévedtem?

KISLÁNY (türelmetlenül): Ne törődj velem, csak énekelj tovább!

EPRÉSZŐ LEÁNY (énekel):

Mikor mentem hazafelé,
Megnyílt az ég háromfelé.
Ragyogtak rám a csillagok,
Mert tudták, hogy árva vagyok!

KISLÁNY: Ne azt... Ne azt... Az elejét még egyszer! Oh, mondd még egyszer! Azt a szót...

EPRÉSZŐ LEÁNY (énekel):

Édesanyám is volt nékem...

KISLÁNY (felsikolt): Édesanyám!

ÉDESANYA HANGJA (kivülről): Engedj be!
DADA (kifelé beszél): Nem lehet! Ez Tündérország kapuja! Aki ide belép, halál fia!

ÉDESANYA: Nem bánom, ha rögtön meghalok is, de meg kell látnom a gyermekemet! A szívem azt sugja, hogy itt van az én egyetlen, édes leánykám!

DADA: No hát, megmondom, itt van a leányod, de régen elfelejtett téged. Nem szeret már!

ÉDESANYA: Nem bánom, ha nem szeret is, nem bánom, ha rögtön meghalok is, csak még egyszer lássam! Nem azért tépettem magam tüskével, nem azért gázoltam száz veszélyen által, hogy ne lássam akkor, mikor megtaláltam.

KISLÁNY: Édesanyám! (Indulna kifelé.)

ÉDESANYA: Nem felejtett el! Oh, engedj! (Berohan a színre tépett, szegényes ruhában, fáradtan, öregén.)

KISLÁNY (hosszafut, csókolja, ahol éri): Édesanyám! (Kacagva, boldogan.) Édesanyám!

ÉDESANYA: Kislányom! (Öleli, csókolja.)
(Tündérkirályné, Tündérek és Ugri-Bugri bejönnek.)

I. TUNDER: Megtanult nevetni!

UGRI-BUGRI: Ej, haj, tirárom,
Járhatom már a táncot! (Bukfencet vet.)

KISLÁNY: Felsőleges Királynőm, megtaláltam az elfelejtett szót és megtaláltam az édesanyámat. Itt hagyom a gazdagságot, megyek vissza a kunyhóba és soha, soha el nem hagyom többé az én édes jó anyámat!

(Sírva öleli az édesanyját.)

DADA: Megtanult sirni!

ÉDESANYA, KISLÁNY (egymást átölelve állnak).

TÜNDEKIRALYNE (felemelt kézzel áldón int feléjük).

TÜNDEREK (énekelnek, „Kis lak áll...” dal-lamára, halkán, komolyan).

Csoda történt ma Tündérorszámban,
Nincsen kacagás és elmúlt a dal...

Az anyaszív szeretete győzött,
Nem lehet ennél nagyobb diadal!
Nincs a világnak oly drága kincse,
Gazdagság, pompa még oly ragyogó,
Mint az anyák forró, édes szíve,
Erről szólni szegény ahhoz a szó!

(A függöny legördül és előtte újból megjelenik a kis mesemondó.)

GYERMEK: ... Aztán visszamentek az erdei házba és ott éltek sokáig boldogan... Talán még ma is élnek, ha meg nem haltak... (Függöny le)

Anyá névnapjára.

Mint madár az ágra,
Napsugár a rétre,
Ugy röpködök én is mostan
Jó anyám ölébe.

A dalos madárral
Itt csicsergem én el,
Isten áldja jó anyámat
Mind a két kezével.

Hol maradt a nyuszi?

1. kép

2. kép

3. kép

Bizony, gyerekek, megtörtént az még annál is, aki egész évben jó volt, hogy a nyuszi nem hozott semmit. Hanem hát ennek meg van a magyarázata, mert figyeljete csak jól ide, hogy mi történt például Pityuéknál.

Van egy nagyon torkos kis kutyájuk, Piszpirádénak hívják. Ez bizony, amikor látta, hogy anyuka kivonul a kertbe és a nyuszi-ajándé-

kokat igyekszik elhelyezni, mindenütt a nyomába settenkedett. Ezt látjátok az első képen.

A második képen Piszpirádé ugyancsak habzsolja a csokoládé-nyulat!

Nem csoda aztán, hogy ha a harmadik képen látható reményteljes futásnak gyászos vége lett — különösen Piszpirádéra nézve.

Hogy történt a húsvéti locsolás?

Gyurka már jó előre kitervezte, hogy miként locsolja majd meg a pajtásokat. Korán kel fel, hogy meg ne előzhessék és lesz nagy visítózás ha egy-egy jókora vödör vizet zudít a mit sem sejtő fiúk nyakába. Mert ne gondoljátok, hogy csak egy kis szagos vizről álmodozott Gyurka! Dehogy. Már ki is szemelte magának a háznál található legnagyobb vödört és elkérte édesanyjától.

— Ugyan minek neked ez a vödör? — érdeklődött csodálkozva.

— Hát locsolni!

— Már miféle új divat ez! Ezelőtt megjárta egy kis szagos víz is!

Dehát Gyurka kérésének nem tudott ellentállni és így a vödör biztosítva volt.

*

— Gyurka nagyon titokzatos! — állapították meg a fiúk

— Ugyan mit tervez a kópé? — szólalt meg Bandi.

— Fogadjunk, hogy a húsvéti locsolás körül lesz valami turpisság!

— Jaj, csak rájöhetnénk, hogy mit tervez ökelme! Jó lenne megelőzni.

Igy hát megállapodtak abban, hogy megfigyelik Gyurkát, mert tudták, hogyha valami-

ben törí a fejét, abból minden származhat, csak jó nem. De veszedelmesen közeledett a húsvét és még mindig nem tudtak rájönni, hogy miért is méregeti őket olyan sunyin. Végre nem állhatták meg szó nélkül:

— Nem mondanád meg, hogy mit titkolsz el előttünk?

— Majd megtudjátok időben! — hangzott a fölényes válasz.

— No, csak ne olyan hetykén! Még téged is érhetnek meglepetések! — felelte erre Imre, egy kis sovány fiú.

— Csak nem te szerzed a meglepetést? — kérdezte Gyurka.

*

— Sajnos, nem tudunk rájönni, hogy mi a Gyurka titka! — állapították meg szomorúan a fiúk. Pedig egész bizonyos, hogy a húsvéti locsolás körül tervez valamit.

— Majd meglessük, mielőtt tettét vagy tetteit végrehajthatná, — biztatgatta a többieket Imre.

Igy érkezett el húsvét hétfője, a nagy locsolások napja. A fiúk megállapodtak abban, hogy korán kelnek fel és a Gyurkáék házával szemben fognak elhelyezkedni, így szemmel tarthatják minden lépését. Érezték, hogy a mai

napon derül ki a titok, amely körülvette az utóbbi hetekben.

Már hat órákor ott álldogáltak a szemközti házak kapualjaiban. Vigyázva, hogy Gyurka ne vehesse őket észre. Félórája várakozhattak már, amikor megnyílt a Gyurkáék kapuja és ő maga lépett ki rajta. Látták, hogy egy vödört cipel, még pedig nem üresen, mert egészen féloldalt hajolt a terhétől.

— Itt a titok! — ujjongtak fel a fiuk.

Gyurka mit sem sejtve elindult, a fiuk pedig óvatosan utána. Egyik kapualjból a másikhoz surrantak, de Gyurka gyanutlan volt, mert még csak hátra sem nézett. Ugyan miért is tette volna, hiszen az ő pajtásai ilyenkor még al, szanak. Különösen ma iskolába sem kell menni, így hát bizonyos, hogy otthon találja valamennyit.

Csak arra voltak kíváncsiak a fiuk, hogy melyikhez megy legelőszőr. Ő pedig szép nyugodtan tartott a vödörrel Bandiék háza felé. Amikor befordult az utcába, már tudták a fiuk, hányadán állanak.

— Tehát te volnál az első áldozat! — sugta Imre Bandinak, akivel a szomszéd kapualjban huzódott meg.

— De félek, hogy ő maga lesz az első és utolsó áldozat, — sugta vissza Bandi.

Gyurka már a Bandiék kapujánál állott

Letette maga mellé a vödört és mintha gondolkodott volna a támadás módozatai felett. De már nyitotta is az ajtót, besurrant, a vödört még az utcán hagyta.

— Ugy látszik, terepszemlét tart! — mondta Bandi. — De tovább már nem várunk!

A fiuk is látták a gazdátlanul hagyott vödört és egyszerre lépett ki valamennyi rejtekhegyéről. Mind az öten ott állottak a kapu előtt és most már látták, hogy jó, friss víz van a vödörben.

— No, ennek örülni fog Gyurka! — mondták. És máris úgy helyezkedtek el, hogyha Gyurka kilép a kapun, szembetalálja magát velük.

— Jaj, már jön! — mondta Imre, aki beleselt az ajtón.

Erre ketten megfogták a vödört, a többiek kissé oldalt álltak és amikor Gyurka kinyitotta az ajtót, rázuditották a vödör vizet.

— Ugy-e mondtam, — kiáltott fel Imre — hogy még téged is érhetnek meglepetések!

Gyurka csak úgy prüszkölt a sok víztől. Se nem látott, se nem hallott egy jó darabig. Végre magához tért.

— Hát ezt jól csináltátok, el kell ismer-nem! — szólalt meg végre. — De jövőre óvatosabb leszek!

Dr. Szász Ferenc.

FICKÓ.

Egy kutyának a történetét szeretném elmesélni nektek egy kedves, vidám, fehér-fekete foltos kutyáét, akit nem csak mi gyerekek, de az egész utca „Fickónak“ becézett.

Szüleitektől biztosan hallottátok már, hogy ezelőtt 20 évvel háboru pusztított a világon és sok embent tett földön-futóvá. Menekültek az emberek az ellenség betörése elől szerte-széjjel az országban. A határszéli helységeket kiüresítették.

Az ország északi részén, a birtokán, özvegy úriasszony élt magányosan. A legutolsó pillanatban kapta a hírt, hogy azonnal meneküljön, mert az ellenség már a szomszéd falut rombolja...

Csak annyi ideje volt, hogy készpénzét, ékszereit összekapkodta, rohant le az udvarra, ... a kocsi már várta a toporzékoló lovakkal, suhant az ostor... vágatva menekültek amerre még szabad volt az út...

Mikor a falu utolsó házához értek, a menekülő meglátott a kerítéshez tapulva, egy kicsi keservesen siró kutyáskát. És ebben a pillanatban eszébe jutott, hogy csak a pénzével fut, semmi élőlény nincs vele, ami majd a szülőföldjére emlékeztesse az idegenben... Nem gondolkozott sokáig, megállította a kocsit, felkapta a kicsi kutyát és

már rohantak is tovább. Elhozta egészen az ország belsejében levő nagy városig, ahol biztonságban érezte magát. Itt aztán hozzánk szálltak, mert akkor minden ember kinyitotta ajtaját a menekültek előtt.

A kicsi kutyát mi ketten az öcsémrel nagyon-nagyon megszerettük, etettük mindenféle jóval. Fickónak neveztük el és ő hálából a jó falatokért mindennap el akart kísérni az iskolába, amit nem engedtünk meg neki, mert reszkettünk, hogy útközben eltalálja lopni valaki. Fickó a mi szemünkben a világ legszebb kutyája volt. Hanem nagyon szeretett ugatni és az utcánkban a békes járó-kelőket majd lehuzta a lábáról, de olyan kedves pofácskája volt, hogy senki sem haragudott rá. Akármilyen dühösen ugatott is, ha mi a kapuban elkiáltottuk, hogy „Fickó“ farkcsóválva, örömmel futott felénk.

Annyira szerettük Fickót, hogy hangversenyt rendeztünk a tiszteletére. (Szegény Fickó szinte megbolondult tőle.) Én énekeltem egy vidám csárdás tempójú magyar nótát, az öcsém pedig egy keservesen szomorut dalolt. Amelyik nem zavarodott bele és tovább birta szusszal, az volt a győztes. Fickó egy darabig hallgatta türelmesen,

de aztán felugrott egy székre, s dühösen vonítva, az égfelé fordított tejjel követelte, hogy hagyjuk már abba a hangversenyt. Így végződött ami első hangversenyünk, a hálátlan közönség kifütyülte, — pardon — kivonította.

Már 2 éve volt nálunk a Fickó, amikor egyszer a sintérek (akit azóta a testvéremmel csak hóhéroknak hívunk) elfogták. Szombat volt éppen, aznap nem lehetett; de már másnap elmentünk az édes apámmal, hogy kiváltsuk. Nem adták rendőrségi engedély nélkül. Fickó, mikor meglátott, szinte könyörgve sirt, hogy vigyük magunkkal. Nem értette, hogy engedély nélkül nem adják ki őt, csak azt látta, hogy ott hagyjuk. Még a belvárosban is fülünkben zokogott a hangja. Másnap boldogan vittük az engedélyt, de már Fickó nem ismert meg minket. A sintér mondta, hogy egész éjjel sirt utánunk. Láttuk, hogy beteg szegény nagyon, nevét sem érti, alig tudtuk hazavinni.

Otthon megfűrösztöttük, becézgettük, de csak türte, beteg volt...

A bennünk vetett bizalma ingott meg azon az éjjelen! Szegény Fickó!

Másnap, mikor hazajöttünk az iskolából Fickó nem volt sehol, csak harmadnap talált rá a temető árkában egyik szomszédunk; de már nem volt benne élet!...

Nem akarta, hogy szenvedését lássuk, magánosan akart elpusztulni...

Fickó! Drága, vidám kutyánk! A te húségednek, kedvességédnek állítok emléket itt.

S. Sillay Erzsébet.

Ahogy kis munkatársaink írnak...

Kalandozás.

(Folytatás.)

Közben már egészen odaértünk és mi nyugodtan elmehettünk a kutyától, mert nem bántott és nem is volt veszett. A tanyát aztán elneveztük „kutyás tanyának“.

Mikor kiértünk a tanyából, láttuk a szövőgyárat, amelyikről az előbb azt hittük, hogy cukorgyár. Az a szerencse, hogy volt a gyárba egy kis fiú és őtöle kérdeztük, hogy miféle gyár? A kis fiú csak mosolygott és nem felelt semmit.

Kérdeztük románul;

— Ce fabrica e asta?

Megint csak mosolyog és nevet, de nem beszél. Ekkor Kupfer kérdi:

— Kánc tu Deucs?

A kis fiú azt mondja: ja — és megmondta, hogy szövőgyár. Onnan tudtuk meg, hogy szövőgyár és még láttuk a gázgyárat és legutóljára fűrészelőt. Láttunk még a szövőgyárból egy nyitott ablakot és odanéztünk, de aztán nem

volt kedvünk odanézni, mert csak piszkos olaj, meg festék volt benne.

Mentünk tovább fel egyenesen a Marospartra. Ahogy odaértünk, láttuk, hogy a Maros ott egyenesen jobbra kanyarodik és lehetett volna arra is jönni, de ha már itt vagyunk, itt vagyunk! Mentünk egyenesen a Marosparton. Itt nem olyan széles a Maros, meg nem is olyan szép, mint ott Ujarad mellett. Eszünkbe jutott az uton, hogy a gázgyárat én akartam megmutatni és a téglagyárat meg Kupfer akarta megmutatni és egy nagyot kacagunk rajta. Ahogy mentünk a Marosparton, jegyezgettük az utcákat, egyszer csak elénk kerül: liba, kacska, csirke, kakas. Gondolom és mondom is: — Na Kupfer, hogy mész te itt keresztül? Emlékezz vissza, hogy délelőtt, mikor kijöttünk az iskolából és egy ember a kosarába libát vitt és megharapta az ujjadat, hogy sikitottál.

— De te Révész, hogy fogsz átmenni?

— Na meglátod — mondom én — és viszem a vonalzó és avval suhintok a libákra, amire azok szépen félrementek.

— Na Kupfer ugye, hogy én átmentem? Ha én nem lettem volna itt, akkor soha nem mész itt keresztül.

— És ha, te Révész nem volnál, akkor én nem jöttem volna kalandozni.

— Így mégis csak jöttél — feleltem — és mentünk tovább a parton és láttuk a Hellász tennispályát, de nem volt kerítése.

Már messziről megpillantottuk a Marosparti padokat. Mikor odaértünk a hidhoz, akkor lementünk jobbra, épp akkor egy kocsi ment a hidon, amely megdöngötte az egész hidat. Kupfer jajgatni kezdett:

— Jaj! Jaj! Révész, mi lesz, ha ránszakad a hid? — és kfutott a hid alól.

Én meg mondtam:

— Mi lesz, ha beleesünk a Marosba? Majd horoggal fognak kihuzni!

Kupfer állt egy helyben és nevetett.

Mikor én is kiértem a hid alól, akkor megváltunk a hullámozó Marostól. Előbb én a Marosparton akartam hazamenni, de meggondoltam és együtt maradtam Kupferrel. Néztük a téren, hogy fotballoztak a gyerekek. Megvártunk három gólt, én aztán szóltam Kupfernek, hogy jöjjön, de ő azt mondta, hogy még egy gólt bevár, én erre otthagytam őt és hazamentem. Így végződött a kalandozásunk.

Révész Laci

Egy pojár tejecske.

Áldja meg az Isten,
Aki gondolt erre:
Szegény gyermekeket
Megitatni szerte
Meleg tejecskével.

Áldja meg az Isten
Mind a két kezével,
Ki a szegényt szánja,
Kenyérkét, tejecskét
Töle nem sajnálja.

MARCELLA NÉNI PÓSTÁJA

Máthé László III. el. o. tan.

Már régóta vagy kis cimboránk, de még csak most írtál először. Hiszem, hogy ezután gyakrabban látjuk leveledet a postában. — *Csigi Irénke III. el. o. t.* Az országos gyermekrajzkiállítás dicsérő elismerése nagy örömet szerzett, nem csak neked,

de kedves szüleidnek is. Azóta még nagyobb kedvvel rajzolatsz. Az új cimboráknak küldött üdvözetlet im átadom. — *Hodis Ilike III. g. o. t.* A 9. szám megfejtését átadtam a rovatvezetőnek. Mesédet átolvastam, jöjj majd be, hogy beszélhessek veled róla. — *Török Magduska I. el. o. t.* Kedvemrevaló levelet írtál Magduska, kétszer is elolvastam. Látszik, hogy törekvő, szorgalmas kislánya vagy édesanyádnak és jó testvér, aki kisebb testvéreivel nagy szeretettel foglalkozik. A két kis tasak virágmagot valóban a kis cimborák készítettek és küldték neked. — *Borbáth Margitka.* Várom bemutatkozó leveled. — *Rosinger Pali.* Rég nem írtál már az Uj Cimborának. — *Simon Jolánka.* Hogy töltötted el a húsvétot? — *Fáy Árpádka.* Kaptál-e sok hímestojást húsvétkor? Téged is bevettünk kis kertészeink közé. Írd meg majd, ha kikeltek a magvacskáid. — *Szilágyi Olga.* Szeretnélek közelebből is megismerni. Írj majd egy szép bemutatkozó levelet. — *Fehér Gabriella.* Mindig várom az én kicsi Gabikám levelét, de úgy látom, igen bátortalan leánya. Pedig csak az első levél megírása nehéz, a többi már könnyen jön. Próbáld meg csak. — *Zavada Karcsi.* Szeretném, ha a toborzóban te is részt vennél, Karcsika. Régen nem hallottam már rólad. Pedig tudom, hogy rajzolgatni igen szeretsz. Ha vannak készen rajzaid, küldd be, elvisszük a turdai kiállításra. — *Bartha Lajos.* Küldeményét szíves köszönettel vettük. Üdvözetletünket küldjük. — *Hegyessy Karcsi.* Látom, hogy jó kis cimboránk vagy, nem feledkezel meg rólunk. A virágmagvakat megkaptad-e? — *Adorján Ivánka.* Jobb-e az új helyen lakni? Kedves szüleidet szeretettel üdvözlöm. — *Szabó János.* A küldeményt köszönettel nyugtázzuk. Szíves üdvözetletünk. — *Jancsó Lia és Leo.* Uj kis cimboráink vagytok, szeretettel fogadunk kis táborunkba. Írjátok meg majd, hogy tetszik-e nektek az Uj Cimborá? — *B. Krémer Mária.* Várjuk húsvéti beszámolódat. — *Filcsák Ildikó, Prohászka Olga, Izsák Sándor, Mandel Anikó, Dávid Anna, Csipkés József és Margit, Lőrincz János, Kovács Klárka, Simon Etelka, Andrassy Péter, Keresztes András, Fornwald Gyurka, Winter Katóka.* Küldeményeteket megkaptuk. Hogy töltöttétek a húsvéti ünnepet? Várom leveleteket. — *Kiss Béla.* Kikeltek-e már a magvacskáid? — *Janovszky Imre.* A küldött összeget megfelelő szám-

lákra könyveltük. Szíves üdvözetletünk. — *Fried Vera.* Meg voltál-e Veruka elégedve a húsvéti számmal? Most jó hosszú volt ugy-e? — *Sándor Gáspár II. g. o. t.* Tetszett nektek a Brekeke úr esete a húsvéti tojással, meg a kis Nyiszike keresztelői mulatsága is. Az eszperantó nyelv tanulása téged is érdekel, meg a barátodat, akivel úgy beszélte meg, hogy együtt fogtok tanulni a nyáron. — *Czakó Lili III. g. o. t.* Olvasom leveledből, hogy a palántáid már igen szépen fejlődnek. De vigyázni kell, amíg az enyhe idők el nem következnek, nem szabad őket kiültetni. — *Róth Laci és Klára.* Nagyon tetszett nektek a húsvéti Uj Cimborá. Jót mulattatok Móra rókán, hogy járta meg Kuszi nyuszival. Azt írjátok, hogy legjobban szeretnétek, ha mindig 20 oldalon jönne az Uj Cimborá, még azt sem bántátok, ha két szám lenne együtt. Mi is úgy szeretnők, de egyelőre — legfeljebb csak az ünnepi számok jöhetnek húsz oldalon Majd, ha nagyon-nagyon gazdag lesz az Uj Cimborá és sok előfizetője lesz... talán... — *Kanizsai Jenőke* Rég nem kaptam tőled megfejtést, Jenőke. — *Papp Lulu.* Szeretettel köszöntünk kis cimborá táborunkban. — *Kovács Zsuzsóné és Ibike.* Rajzolatok-e már a kis rajzfűzetbe? Édesanyátoknak üdvözetletemet küldöm. — *Csizsik Emil és Nellyke.* Uj kis cimboráink vagytok, hozott Isten benneteket kis táborunkba. — *Csonka István.* Küldeményét megkaptuk. Örömmel vennénk, ha ott egy kis terjesztésre számíthatnánk.

A 7-es szám találós képének megfejtése.

Egyszer egy bácsi vacsorázott, s mellette ült két kis kutyája, jobbról Tomi, balról Bobbi. Míg a bácsi Bobbira nézett, addig Tomi elakarta csenni a bácsi vacsoráját, de a bácsi észrevette, s Tomit elkergette. De amíg Tomival kergetőzött, addig Bobbi ellopta a tányérról a kolbászt. Így a bácsi vacsora nélkül maradt.

Harkácsy Icuka IV. el. o. t.

Kedves Szerkesztő néni!

Az Uj Cimborá 7-ik számából a következőképpen fejtettem meg a találós képet:

Egy szakállas bácsi asztalhoz ül. Előtte tálon egy pár virsli. S mivel, hogy nem volt senki, aki az asztal melletti két helyet elfoglalja, odaengedte a két kutyáját. Mikor hozzá akar fogni az evéshez, az egyik kutya legalább a szagát akarta érezni a finom virslinek. Persze ez nem tetszett a gazdájának és elkergette. Míg ezzel bajlódott, addig a másik kutya elcsente a fél virsli. Erre az ember utána — a tolvaj kutyának. Mire visszakéült, hogy ebédeljen, akkor látta csak, hogy ellopta ebédjét a másik kutya. Így aztán neki nem maradt semmi.

Makó Tivadar, IV. el. o. t.

KIADÓ-BÁCSI PÓSTÁJA

Az elmúlt héten a következő előfizetések érkeztek: Helyből: Ferenczy Miklóská 50, Fidler Erzsébet 17, Szügyi Baba 17, Kovács Istvánné 100, Mihály Ernőke 50, Folyovits Gyurka 50, Mózes Jutka 50, Sennensieb Péter 50, Váradi Kláríka 17, Lobstein Ernő 50. Vidékről: Polonyi Polixenia 100, gr. Bethlen Katalin 100, Simonffy Albert 100, Fáy Árpádka 50, Borbáth Margitka 100, Kovács Zsuzsóka 150, Evangélikus elemi iskola, Őrnatu 200, Csonka István 200, Kiss Béla 194, Benedek Benőné 100, Csipkés József és Margit 150, Papp Lulu 150, Péntek János 50, Venter József 20, Zatlókál Kató 50, Biró Kató 50, Mihálka Ilonka 50, Adler Miksáné 40, Deutschenschmied Jenő 50, Tombori Gabriella 50, Somogyi Sanyi 50, Duttikai Elemér 50, Nagy Ali 50, Novák Janesi 50, Schwarz Imre 50, Gárdos Béla 50, Ilyés Karesi 50, Glück Bandi 50, Laj József 25, Ligeti Gyurka 43, Saska Pityu 50, Fodor Anzsi 17, Schwarz Magda 50, Usigi Irén 20, Róna Ervin 59, Franczia József 25, Magyar Pisti 17, Sztójka Tibor 50, Elekes Cienka (Kirájkáné Kovács Emma) 40, Bartha Jenőke 150, Thamó László 40 lej.

DALOLJATOK KIS CIMBORÁK

*Hogyha nekem, hogyha nekem száz forintom volna,
A kilincsem, a kilincsem szinaranyból volna.
De, mivel, hogy nincsen, fából a kilincsem,
Madzag a huzója.*

Erdély legolvasottabb irodalmi és művészeti képes folyóirata a havonta kétszer megjelenő

»PÁSZTORTŰZ«

Szerkesztik:

Reményik Sándor, Császár Károly és Dsida Jenő.

Kiadóhivatal: Cluj, Strada Baron L. Pop 5.

Előfizetési ára egész évre 500 lei.

FEJTÖRŐ

Rovatvezető: Sólyom István.

1. Befüretvény.

Beküldte: Szőke István II. g. o. tan.

$\frac{1}{0}$ IDA S

2. Pótlóretvény.

—ranka, —agda, —lla, —óza, —mre, —ároly, —drás, —rén, —dit, —uri, —mma, —ándor, —lrik (ékezettel), —ászló, —amás, —gnés, —ázár, —ajos, —mália, —ihály, —lga, —álmán.

Ha e nevek kezdőbetűit helyesen kitöltitek, egy hatalmas állam nevét kapjátok.

Megfejtési határidő: 1935 május 12. A megfejtők között három könyvet sorsolunk ki.

A 8-ik számban közölt rejtvenyek megfejtése:

1. Létrarejtvény: Teleky Dezső. 2. Betüretvény: Egyenesen előre. 3. Szőretvény: Páros csillag ragyog az ég alján. 4. Pótlóretvény: Benedek Elek.

A 9-ik számban közölt keresztretvény helyes megfejtése: Vízszintes sorok: 1 Máranaros. 8 A keze. 9 Ra. 10 Ara. 11 OG. 13 Srege (Serege). 15 Emil. 18 (H) alas. 19 Lórum. 21 LK. 22 Gis. 23 Ká. 24 AAAAA. 27 Kisujj. — Függőleges sorok: 1 Marcella. 2 Ra (vasz). 3 Mars. 4 Akara (t). 5 Re. 6 (R) o zoga. 7 Segesvári. 12 Wir. 14 Eli. 16 Mókák. 17 Lugas. 20 Mian. 25 Ai. 26 Ej.

Megfejtéseket küldtek be: Ferenczy Géza, Méder Zoltán, Makó Tivadar, Bidló Gábor, Schalat Hilda, Kovács Ilyke, Tordai Zádor, Vaska Kláríka, Hodis Illy, ifj. Takács Albert, Novák Jancsika, Ládai Józsika, Konez Györgyi, Fáy Árpádka, Dibáczy Béla, Stoll Lili, Weress Zsófiika, Bálint Károly, Harkai Ica, Dobay Emilia és Máthé László.

Nyertesek lettek: Konez Györgyi, Harkai Ica és Ferenczy Géza.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. A Családszövetség tagjainak 160 lej és 10 lej portó. Egyes szám ára 6 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ck.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatárs: TELEKY DEZSŐ,

Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj.